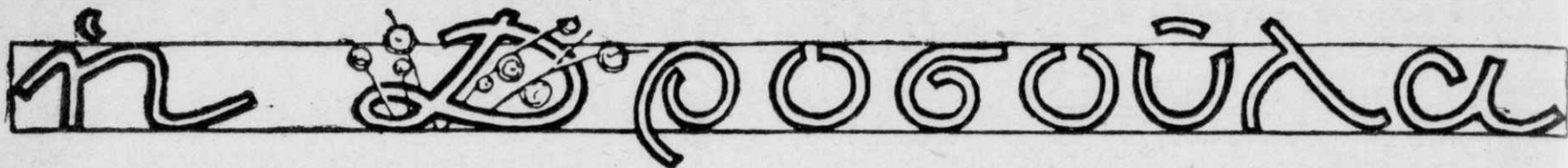

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου),

ναποιος πού ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀμερική μὲ χρήματα καὶ ἤθελε κάτι νὰ φικιάσῃ στὸ χωριό, ἀρχές κτηνοτροφείου, φέροντας καὶ μιὰ ἀγελάδα ἐλθετική, εἶδε μιὰ μέρα νὰ τοῦ λείπη ἡ ἀγελάδα. Ἐπῆγε εἰς τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος ἔπαιζε σκαμπίλι μὲ τὸ δήμαρχο.

— Μοῦ κλέψαν τὴν ἐλθετική γελάδα, τρέξε, κύρ' ἀστυνόμω, καὶ εἶχε τόσα κατοστάρια.

— Ὦχ, ἀδερφέ, τώρα βρέθηκε καὶ σένα νὰ σοῦ τὴν κλέψουν, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος δὺσθυμα ἀφήνοντας τὰ χαρτιά του.

Ἄλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν ὁ δήμαρχος, πού γυρίζοντας στὸν διαμαρτυρόμενο πολίτη, φώναξε ἄγρια:

— Ἀφσέ μας, σὲ παρακαλῶ, νὰ παίξουμε, κι' ὁ ἀστυνόμος δὲν εἶνε γελαδιάρης γιὰ νὰ φυλάῃ τίς δικές σου τίς γελάδες!...

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἀστυνόμο ρώτησε:

— Ἐχεις κόζι;

— Παίζω ἄποντα...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πολίτης ἔμαθε πὼς τὴ γελάδα του τοῦ τὴν ἔκλεψεν ὁ κλητῆρας τῆς δημαρχίας. Πῆγε καὶ τόκα-τήγγειλε στὸν ἀστυνόμο. Δὲν περάσανε δυὸ ὧρες καὶ βροντώντας τὸ χοντρὸ μπαστοῦνι του ἔφτασεν ὁ κύρ' δήμαρχος καὶ τὸν ἐπῆρε ἰδιαιτέρως.

— Γι' ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ: Μὲ τὴ δημαρχία νὰ μὴν τὰ βάνης, γιὰ νὰ μὴ σὲ στείλω νὰ βρῆς τὴ γελάδα σου.

Κόκκαλο ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ὁμογενῆς.

***

Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη, πού ἡ Δροσοῦλα ἐτρικυμίσθη σὲ πρωτοαίσθητα κύματα ἡδονῆς κι' ἐβυθίστηκε σὲ μιὰ γαληνεμένη λίμνη ἐκλύσεως, ἔγινεν ἄλλος ἄνθρωπος.

Μὰ καὶ ὁ Γούλης, πάλι, ἄλλος ἄνθρωπος ἐπρόβαλε.

Μετὰ τὴν κατάκτησι, ἔπαψε πειὰ νὰ εἶν' ὁ τρυφερὸς Γούλης, ὁ γλυκὸς καὶ καταδεχτικὸς καὶ προσηνὴς στὴν ὑπὲρ-ρέτριά του. Τώρα τῆς μιλοῦσε κι' αὐτὸς χοντρά, σάν τὴ μητέρα του, χωρὶς ἐκείνη νὰ τολμᾷ νὰ τ' ἀπαντήσῃ σὲ τίποτα, γιὰτὶ κρατοῦσε τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς.

«Τώρα τὴν ἔχω πειὰ στὸ χέρι μου, σκεπτότανε ὁ ἀχρεῖος, τὴν κάνω ὅ,τι θέλω».

Ἡ ὑχτερινὲς συναντήσεις ἐξακολουθοῦσαν πλέον ταχτικές, μέσα στὸ σκοτάδι. Τώρα ἡ Δροσοῦλα ἀνέλαβε τὴν πρᾶξι τῆς αὐτῆ σάν νέα τοῦ σπιτιοῦ ὑπηρεσία.

Οὔτε δυσανασχετοῦσε, οὔτε διαμαρτυρότανε, οὔτε ζητοῦσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ τῆς.

Ἡ Ρουφουλίνα φαίνεται πὼς κάτι εἶχε μυριωθῆ, ἀλλά...

«Παιδί εἶνε κι' ἄς κάνῃ ὅ,τι θέλει... Μόνο νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ Παναγιῆς...» διαλογοζότανε.

Ὅχι γιὰτὶ ὁ Παναγιῆς θὰ συγκινοῦσε γιὰ τῆς νέας τὴν καταστροφή.

Πεντάρια αὐτὸς δὲν ἔδινε, γιὰ τὸν κόσμον, τσακισμένη. Ἀλλὰ γιὰτὶ αὐτὸς θὰ φοβότανε τίς συνέπειες, τὰ ξέσοδα, τίς φασαρίες...

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἄργησαν νὰ ἔρθουνε. Μιά φορά, ἕνα χειμῶνα, πού ἡ Ρουφουλίνα ἔστειλε τὴ Δροσοῦλα νὰ τῆς φέρῃ γρήγορα ἀπὸ τὴ βρύσι νερὸ, νὰ πλύνη τὰ πόδια τῆς, γιὰτὶ θὰ... φωτογραφίζοταν, ἡ συμπεθέρα ἐπέρασε ἀπ' ἐκεῖ πλέκοντας μιὰ χονδρὴ μάλλινη φανελλά.

Ἡ Ρουφουλίνα πλενότανε ἐπιδεικτικῶς, γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ, ἂν ἦταν δυνατό, ὅλη ἡ γειτονιά.

Ἐνας φωτογράφος εἶχεν ἔρθει πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες καὶ ὅλοι οἱ σπουδαῖοι τοῦ χωριοῦ ἐπῆγαν κι' ἔθγαλαν φωτογραφίες. Ὁ Γούλης ἤθελε νὰ φωτογραφηθῶν οἰκογενειακῶς. Μὰ μόνο πού δὲν τὸν ἐτσάκισεν ὁ Ρούφουλας ὅταν τ' ἄκουσε.

— Μ' ἐκεῖνα τὰ λεφτὰ πού θὰ βγάξης ἐσὺ μεθαύριο, νὰ πᾶς νὰ βγάνης κάδρα, εἶπε στὸ γιοῦ του. Δὲν μὲν χρειάστηκαν ἐμένα τέτοια. Τὴ δουλειά σας νὰ κυττάζετε καθένας σας, κι' αὐτὰ εἶνε ἀέρας στὰ μυαλά σας...

Μὲ πολλὰ ὅμως γκρίνιες καὶ τραθήγματα, ἀποφασίστηκε νὰ φωτογραφηθῇ μόνον ὁ Γούλης κ' ἡ μαμά του.

— Πὼς θέλετε, τοὺς εἶπεν ὁ φωτογράφος, νὰ φωτογραφηθῆτε; Μισοὶ ἢ ὀλόκληροι;

— Μισοὶ, εἶπεν ἡ Ρουφουλίνα, γιὰ νὰ πληρώσουμε λιγώτερα.

Ὁ φωτογράφος γέλασε.

— Τὰ ἴδια θὰ πληρώσετε, κυρία μου, τῆς εἶπε. Ἐλάτε τὸ πρῶτὴ τὴν Κυριακή...

Ἀπὸ τότε πειὰ ὅλη ἡ γειτονιά τὸ ἔμαθε πὼς θὰ φωτογραφίζοτανε ἡ Ρουφουλίνα. Ξεσκόνιζε φορέματα, τακτοποιοῦσε τὰ πράγματά τῆς καὶ τέλος βγῆκε μ' ὅλη τὴν πλυνιὰ στὴν αὐλή, νὰ πλύνη τὰ γυμνά τῆς πόδια.

— Μπα σὲ καλὸ σου, χριστιανή! τῆς εἶπε ἡ συμπεθέρα. Μὲ τοῦτο τὸ κρῦο τὰ πόδια σου πλένεις μέσα στὰ λιθάρια τῆς αὐλῆς;

— Μὰ ξέρεις, τῆς φώναξεν ἡ Ρουφουλίνα δυνατὰ, ὥστε νὰ τὴν ἀκούσουν ὅσο μπορούσε μακρυνότερα, τὰ πλένω γιὰτὶ τὴν Κυριακή θὰ φωτογραφιστῶ...

— Χριστὸς καὶ Παναγία σου!... Καὶ ποῦ εἶν' ἡ Δροσοῦλα;

— Στὴ βρύση εἶν' ἡ καφόχρονη, μιὰ ὥρα κάνει... Γιὰ νερὸ τὴν ἔστειλα κι' ἔχει νὰ ρθῇ ἀκόμα...

— Ἐχω τόσο καιρὸ τὸ μαῦρο νὰ τὸ ἰδῶ, εἶπεν ἡ συμπεθέρα. Εἶνε καλὰ, μουρῆ;

— Τόση κι' ἄλλη τόση...

Ἡ συμπεθέρα τράθηξε κατὰ τὴ βρύση. Εἶδ' ἐκεῖ τὴ Δροσοῦλα νὰ τσιγκρίζῃ τὰ τενεκέδια τῆς μὲ μ' ἄλλη δοῦλα, μαλλώνοντας ποιά νὰ πρωτογεμίση.

— Δικὴ σου εἶν' ἡ βρύση;

— Ὅχι νὰ μὴν εἶνε δικὴ σου...

— Μωρὲ, τί ἔχετε καὶ τρώγεστε, μωρέ; φώναξε ἡ συμπεθέρα. Τί κάνεις, μωρὲ ἄμοιρο καὶ ὄρφανό; εἶπε στὴ Δροσοῦλα, ἄμα τὴ ζύγωσε, χαϊδεύοντας τὰ ξανθὰ τῆς τὰ μαλλιά, πού ὁ ἥλιος τὰ εἶχε ξασπρίσει σάν τὸ λινάρι. Τί κάνεις, κακομοίρικο;

— Καλὰ εἶμαι, κυρούλα.

Ἡ συμπεθέρα τὴν περιεργάστηκε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Στάχτη νὰ γίνῃ ἡ καταραμένη!... Οὔτε ἕνα φουστανάκι τῆς προκοπῆς δὲν σοῦ φορεῖ; Νὰ πῆς ὅτι δὲν ἔχει...

Ἡ Δροσοῦλα δὲν ἀπάντησε. Κατέβασε τὸ κεφάλι κατακόκκινη. Εἶχε γίνε μιὰ κοπέλλα λαχταριστῆ. Ροδοκόκκινη, ἀφράτη, μὲ κάτι κρέατα σφιχτὰ καὶ ἄσπρα, σάν ζυμωμένα μὲ γάλα.

— Τὸ φτωχό! Ξανᾶπε ἡ συμπεθέρα. Τὸ θρέφει καὶ τ' ὁμορφαίνει ὁ Θεός! Φτοῦ... φτοῦ... Τὰ μάγουλά του στάζουν αἷμα, νὰ μὴ βασκαθῇ...

Καὶ μέσα τῆς σκέφθηκε:

«Κορίτσαρος πού θὰ ἦταν, ἂν ζοῦσε ὁ μαῦρος ὁ πατέρας τῆς καὶ τῶχε περιποιημένο!... Ἀίντε, καῦμένη Μαραθιά, ἀλαφρὸ νᾶνε τὸ χῶμα πού σὲ σκεπάζει. Θὰ τᾶχες τὰ παιδιὰ σου καὶ θὰ τὰ καμάρωνες...»

Στὸ ἄκουσμα τῶν παραπονετικῶν αὐτῶν λόγων καὶ τοῦ πατέρα τῆς τ' ὄνομα, τὰ μάτια τῆς Δροσοῦλας βούρκωσαν ἄθελά τῆς. Ξαφνικὰ, ἡ συμπεθέρα καθὼς τὴν κύτταζε, εἶδε τὴν κοιλιὰ τῆς Δροσοῦλας κάπως πεταχτῆ.

— Μωρῆ, φασούλια ἔφαγες καὶ φούσκωσ' ἡ κοιλιὰ σου ἔτσι; τὴ ρώτησε. Μπᾶς κ' εἶσαι ἄρρωστη μαύρη μου;

Ἡ Δροσοῦλα χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Ἐτρεμε κ' ἡ ἴδια τὸν τελευταῖο καιρὸ γιὰ τῆς κοιλιᾶς τῆς τὸ ξεπέταγμα.

— Πὼς ἔγινεν ἔτσι ἡ ἔρμη; ψιθύριζε.

Καὶ τὴν ἐπίεζε μὲ τὰ χέρια τῆς νὰ ἰσιώσῃ, ἀλλὰ αὐτῆ, ἴδια μὲ τύμπανο ἔτοιμο νὰ κρούσῃ τὴ ντροπὴ τῆς, πεταγότανε.

— Μπα τρομάρα μου, νταούλι ἔγινε, τ' εἶνε τοῦτο;

Τώρα κ' ἡ Ρουφουλίνα ἔσχισε ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὸ ξεπέταγμα ἐκεῖνο.

— Τί κοιλιὰ εἶν' αὐτῆ, μουρῆ;

— Ξέρω κι' ἐγὼ ἡ κουρούνα;

— Μπακάνιασε, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ἡ κυρὰ Συναμική, ἀπὸ τὸ πολὺ φαί.

— "Άλλη δουλειά δέν έχει, πρόσθεσε τώρα ή Ρουφουλίνα, απ' τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ, παρὰ τί θὰ φάη... Μύλος κατάντησε ἐκεῖνο τὸ παληόστομά της...

Ἡ μέρες ὅμως περνοῦσαν καὶ τὸ περιεργὸ ξεπέταγμα προῶδευε.

— Μὴν εἶνε σπληνιασμένη; ρώτησε ή κυρά Συναμική. Ἄλλὰ γιατί; Αὐτὴ εἶνε «σάν τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ»... Πού τὴν βρῆκε τὴ σπλήνα; Δέν φέρνεις, Ρουφουλίνα, ἕνα γιατρὸ νὰ τὴν κυττάξῃ, μὴν τῆς ἔρθῃ τίποτα;

— Τώρα δα νὰ πετᾶμε καὶ λεπτὰ στοὺς γιατροὺς γιὰ τὸ «μόφορό» της, ἀποκρίθηκε ή Ρουφουλίνα.

Ἡ Δροσοῦλα, σὸ μεταξὺ, απ' τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία της, εἶχε χάσει τ' ἀνηθρὰ χρώματά της. Ἐσφιγγότανε, ἐσφιγγότανε καὶ μαζεμουδὲν δέν εἶχε. Τὸ βράδυ ἐκοιμόταν μπρούμυτα, γιὰ νὰ ἰσιώσῃ ή κοιλιὰ της, ἀλλὰ κάτι πόνου φοβεροὶ, κάτι σουβλιὲς στὰ ἰσχύια τὴν ἀνάγκαζαν νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ξαινακαθῆσῃ, βογγῶντας καὶ σάν κουβάρι διπλώνοντας τ' ὠραῖο της σῶμα.

Μερικὲς φορές τῆς ἐρχόντουσαν κάτι λιποθυμίες, κάτι τάσεις πρὸς ἔμετό, κάτι σκοτοῦρες, πού ὄρες-ὄρες νόμιζε πὼς θὰ ἔσθινε σάν κεράκι. Καὶ ὅμως ἐσφιγγε τὰ δόντια της καὶ πήγαινε πρόθυμη, ὅπου τὴν ἔστειλε ή κυρία της, γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ τὴν κατάστασί της.

Κάτι χλωμάδες, κάτι πανάδες, ὠχραιναι τὸ ροδοκόκκινό της πρόσωπο. Καὶ ὅταν πήγαινε πουθενά, γιὰ λαχανικά, μακεδονῆσι ή γι' αὐγὰ στὴν κυρά Πέπω, ἕνα βάρος μεγάλου ἐνοιωθε στὴ μέση της καὶ καθόταν λαχανιασμένη στὰ πεζούλια. Ἄχ, πὼς θάθελε νὰ πῆσῃ νὰ ξεκουρασθῆ, ἔστω κι' ἀπάνω στὸ χῶμα, ξαπλωμένη σάν τὸ σκυλάκι τῆς αὐλῆς.

Κι' ἔπειτα, ἀκουμπῶνας πάλι, σηκωνότανε κι' ἔπαιρνε σιγά-σιγά τὸ ἀνηφορικὸ καλντερίμι, τὸ στενὸ, μὲ τὶς ψηλὲς μάντρες, πού συκὲς, κορομηλιὲς καὶ λεμονιὲς, γυρισμένες ἀπὸ πάνω τὴν ἐκύτταζαν.

Πὼς τὰ λειχοῦδιαζε ὄλ' αὐτὰ τὰ φρούτα καὶ πόσο ἤθελε νὰ σκαρφαλώσῃ σάν γάτα ἐκεῖ πάνω, νὰ φάῃ, νὰ φάῃ, ὅσο νὰ σκάσῃ, απ' αὐτὰ.

Κι' ὅταν κομμένη, μπαῖλντισμένη, πάλι στὴν κυρά της γύριζε, ἐτάχυνε τὸ βῆμα σάν ἔφτανε κοντὰ στὸ σπίτι. Αὐτὴ τὴν ἐπερίμενε στὸ κατῶφλι ἀγριεμένη, σκύβοντας ἐμπρὸς, μὲ τὰ χέρια στηριγμένα στοὺς γοφούς της.

— Ποῦ ἦσουνά τόσην ὥρα, μουρή;... Ποῦ γύριζες, γυρίστρα;

Καὶ δόστου, κατάφερνε δυνατὲς γροθιὲς στὴν πλάτη της, πού ἀντηχοῦσαν σάν νὰ ἦταν ἀδειανὸ μέσα τὸ κορμί της.

Ἐνα βραδάκι, πού τὴν ἔστειλε ή Ρουφουλίνα μὲ λίγο λάδι κι' ἕνα πρόσφορο στὸν «ἔσπερινό», «χροινιάρα μέρα ἦταν αὐριο», σάν γύρισε ή Δροσοῦλα βρῆκε τὴν κυρά της νὰ τὴν περιμένῃ ἴδια στρίγγλα...

— Ἐλα πάνω! τῆς εἶπε σιγά καὶ ἀπειλητικά.

Ἡ Δροσοῦλα προχώρησε κατατρομαγμένη.

— Τί νὰ ἔχῃ πάλι; ψιθύρισε.

Μόλις ἐμπῆκε στὴν κάμαρα, εἶδε τὰ παραθυρόφυλλα μισογυρτά, τὸν Ρούφουλα ἐκεῖ, τὴν κυρά-Συναμική, τὸν δήμαρχο ὀρθό, νὰ τὴν κυττάζουν περιεργά. Μιά σιωπὴ μεγάλη βάραινε τὸ δωμάτιο, σὰ σιωπὴ πού προμηνύει καταιγίδα...

— Πάρ' τὴν κοιλιὰ σου κι' ἔλα γρήγορα! τῆς φώναξεν ἄγρια ή Ρουφουλίνα. Ἐλα, κι' ἔχουμε νὰ λογαριαστοῦμε...

Τοῦ κοριτσιοῦ «ἐκόπηκαν τὰ ὑπατα», σὰ νὰ λυθῆκαν οἱ ἄρμοί του. Δέν εἶχε ἀνάκαρα νὰ σταθῆ ὀρθό. Ἐνας ἀόριστος τρόμος τὸ εἶχε πιάσει κι' ἀγωνιοῦσε ὥσπου νὰ ἰδῆ τί ἔκανε καὶ γιατί ὅλη ἐκεῖνη ή ἐπίσημη συγκέντρωσι ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐμαζεῦτηκεν ἔτσι στὴ γωνιά τῆς πόρτας, διατάζοντας νὰ προχωρήσῃ κι' ἕνα μόνο βῆμα πὶὸ μπροστά.

— Κόπιασε μέου, κόπιασε μέσα!... τῆς ξαναεἶπε, εἰρωνικά τώρα, ή Ρουφουλίνα.

Κι' ἐπειδὴ ή Δροσοῦλα δέν προχώρησε, τὴν ἄρπαξε απ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἐτίναξε μέσα στὴν κάμαρη, στὴ μέση τῶν σκοτεινῶν καὶ σιωπηλῶν ἀνθρώπων, ὅπου παράστεκαν. σάν δῆμοί της... Τὴν ἄφησαν γιὰ μιὰ στιγμή ἐκεῖ στὴ μέση νὰ

τρέμῃ ἀπὸ τὸ φόβο της, νὰ στενάξῃ, σὰ νὰ πονοῦσε ἀπὸ τώρα γιὰ τὶς ξυλιὲς πού θὰ ἔτρωγε, μὲ τὸ κεφάλι κρυμμένο σὸ ἕνα τῆς χέρι.

Οἱ ἄντρες τὴν κυττάζαν προσεχτικά καὶ εἶπανε σὲ λίγο ἀναμεταξύ τους:

— Φόσσο, φως φανάρι φαίνεται... Καὶ πολὺ προχωρημένο.

Ὁ δήμαρχος ἐζύγωσε καὶ τὴν περιεργάσθηκε, σκύβοντας πολὺ ἐπάνω της.

— Στραβοὶ, εἶστε, χριστιανοὶ μου, νὰ τὸ ἰδῆτε τόσον καιρὸ;... φώναξε.

Κ' ὕστερα γυρίζοντας στὴ Ρουφουλίνα, πρόσθεσε:

— Καλὰ, πού τάχες τὰ μάτια σου σύ; Ντίπ κούτσουρο εἶσαι, καὶ μὲν; Τίποτε δέν κατάλαβες; Φωτιά ἀναψε σὸ σπίτι σου καὶ δέν πήρες χαμπάρι;

— Τί νὰ καταλάβω; Τί νὰ καταλάβω;... εἶπε θρηνολογώντας καὶ συμπλέκοντας μ' ἀπόγνωσι τὰ χέρια της ή Ρουφουλίνα. Τί νὰ καταλάβω μὲ τὴν ἀτιμῃ, πού μούβαλε φωτιά σὸ σπίτι!...

— Πῶ, πῶ, τί μᾶς βρῆκε!... εἶπε πράσινος απ' τὸ κακό του κι' ὁ Ρούφουλας. Τί σκάνδαλο πού θὰ γίνῃ σὸ χωριὸ καὶ θὰ τὰ πληρώσουμε ὄλα ἐμεῖς!...

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀντρα της —σὰ νὰ τὰ περίμενε ή Ρουφουλίνα γιὰ νὰ ξεσπάσῃ— ρίχτηκε σάν λυσσασμένη πάνω στὴ Δροσοῦλα, πού ἔκλαιγε σιγά-σιγά καὶ στάζανε θερμὰ τὰ δάκρυά της, τὴν ἄρπαξε απ' τὰ μαλλιά καὶ τὴν ἐβρόντησε σάν πρᾶμμα ἄψυχο σὸ πάτωμα.

— Μουρὴ σκύλα, τί ἔκανες, μουρὴ σκύλα, κακοῦργα, μούκλεισες τὸ σπίτι μου, βρώμα!

Καὶ ἄρχισε νὰ τὴν χτυπᾷ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια, κατακόκκινη, σκύβοντας ἐπάνω της ἀναμαλλιάρα, κουρελιασμένη καὶ πάλιν ἀνασηκώνοντας τὸ κορμί καὶ πάλι ξανασηκώνοντας γιὰ νὰ χτυπήσῃ, νὰ βρῆσῃ καὶ νὰ ξεθυμᾷ τὴ λύσσα της, ἀφήνοντας σὲ κάθε νέο χτύπημά της κι' ἕνα βραχνό, λαρυγγῶδες: «χάασα».

— Μαρτύρα τὸν τὸν κακοῦργο, τῆς φώναξε σὲ λίγο ἄγρια κι' ὁ Ρούφουλας, πλησιάζοντας καὶ πατώντας της μὲ δύναμι, νὰ νὰ πατοῦσε νὰ σκοτώσῃ κᾶνα φεῖδι, τὰ γυμνά τῶν ποδῶν της δάχτυλα, πού γδάρθηκαν καὶ ματωθῆκαν...

— Μὲ ποιόν; τῆς ξυναφώναξε. Θὰ σὲ σκίσω νὰ σὲ φάω, κακομοῖρα...

— Στρίγγλα! Στρίγγλα! ξεφώνισε κ' ή Ρουφουλίνα, πέφτοντας σάν πεινασμένη λύκαινα στὰ γόνατα, πάνω στ' ἄψυχο κοριτσόκι καὶ διαγκάνοντας, διαγκάνοντας τὸ χωρὶς λύπησι...

Ἐκεῖνη δέν μιλοῦσε. Ἐστενάζε μόνο σὲ κάθε χτύπημα μισοξεψυχισμένη καὶ διαμαρτυρομένη γιὰ τὴ βρισιὰ πού τῆς ἀποδίδανε καὶ διαψεύδοντας μὲ φωνὴ σβυσμένη τὴν κατηγορία:

— Δέν ξέρω τί μοῦ λέτε... Δέν ἔχω τίποτα ἐγώ, εἶνε ψέμματα αὐτὰ πού λέτε... Ὁχ, κυρά μου ή ἄμοιρη!... Ὁχ, πέθανα, κυρούλα μου, ή δόλια!...

Ἡ Ρουφουλίνα κουράστηκε πειὰ νὰ δέρῃ. Ἐκάθησε σὲ μιὰ κασέλα λαχανιασμένη, τραβῶντας τὰ μάγουλά της μὲ τὰ χέρια της.

— Πῶ, πῶ, ντροπὴ σὸ σπίτιμας!... Πῶ, πῶ, ποῖος τῶλεγε τέτοιο κακό μεγάλο!...

Καὶ κατόπιν, βλέποντας ἀπὸ τὰ μισανοιγμένα παράθυρα πὼς εἶχε μαζευτῆ ὁ κόσμος απ' ἔξω, φώναξε μὲ θυμό:

— Κλείστε τὰ παράθυρα νὰ μὴ μᾶς «ξατιμώσουν». Δέν ἔχουμε δουλειὰ νὰ πᾶν...

Τότε ὁ δήμαρχος ἐπλησίασε.

— Ἀφήστε με ἐμένα, εἶπε. Ἐμένα θὰ μοῦ τὰ πῆ αὐτὴ. Ἐλα, μουρὴ Δροσοῦλα, κορίτσι ἦσουν κι' ἔφταιξες. Ὅ,τ' ἔγινε δέν μπορεῖ καὶ νὰ ξεγίνῃ, μόνο πέσ' μου ποῖος σὲ γέλασε, γιὰ νὰ διερθῶσουμε τὰ πράμματα. Νὰ σὲ «μπερδουκλώσουμε» ἐκεῖ, νὰ σκεπασθῆ τὸ πρᾶμμα.

Καὶ ἐπειδὴ καὶ πάλι δέν μιλοῦσε ή Δροσοῦλα, πνιγμένη στὰ δάκρυα καὶ τ' ἀναφυλλητὰ, ή Ρουφουλίνα σηκώθηκε, ἄρπαξε μιὰ τριχιά απ' τὸν κουβᾶ καὶ ἔτρεξε ἀπάνω της...

(Ἄκολουθεῖ)

